

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUURBEHOUD

VERGADERING VAN 22 FEBRUARI 1994

Interpellatie van de heer J. Gabriëls tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het achterblijven van het verplicht emissieverslag van sommige bedrijven

Interpellatie van de heer L. Barbé tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake milieuvergunningen en de bijsturing van Vlarem

Interpellatie van de heer J. Van Looy tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over de ecologische impulsgebieden

Met redenen omklede motie

**VOORZITTER : de heer M. Ca-
poen**

— *De interpellatie wordt gehouden
om 14.08 uur.*

**Interpellatie van de heer J. Gabriels
tot de heer N. De Batselier, minister
vice-president van de Vlaamse rege-
ring, Vlaamse minister van Leefmi-
lieu en Huisvesting, over het achter-
blijven van het verplicht emissiever-
slag van sommige bedrijven**

De voorzitter : Aan de orde is de in-
terpellatie van de heer Gabriels tot
de heer De Batselier, minister vice-
president van de Vlaamse regering,
Vlaamse minister van Leefmilieu en
Huisvesting, over het achterblijven
van het verplicht emissieverlag van
sommige bedrijven.

De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels : Mijnheer de
voorzitter, mijnheer de minister, ge-
achte collega's, in het Vlarem II-be-
sluit wordt bepaald dat een aantal
bedrijven jaarlijks bij de Vlaamse
Milieumaatschappij een milieurap-
port moeten indienen met daarin de
nauwkeurige opgave van de hoeveel-
heid emissies die zij in water en lucht
lozen. Het doel van deze maatregel
is de bedrijven een belangrijke be-
leidsvoorbereidende functie toe te
bedelen bij het tot stand komen van
milieurapportering. Het was immers
de bedoeling dat deze rapporten de
basis zouden vormen voor het bere-
kenen van de haalbaarheid van het
terugdringen van de uitstoot en als

gids zouden kunnen dienen voor een
advies bij het vestigen van nieuwe
ondernemingen. Aan de hand van de
bedrijfsmilieurapporten van 1993
had de Vlaamse Milieumaatschappij
voor een eerste maal een overzicht
moeten krijgen van wat er jaarlijks
aan afvalstoffen in de Vlaamse wa-
terlopen wordt geloosd. Hierdoor
zou de VMM bij de beoordeling van
milieuvergunningsaanvragen reke-
ning kunnen houden met de emissie-
marge die voor bepaalde regio's be-
schikbaar is.

Mijnheer de minister, de verslagen
over 1980 en 1985 moesten ten laat-
ste op 1 januari 1994 bij de Vlaamse
Milieumaatschappij zijn ingediend.
Over 1993 moeten de gegevens ten
laatste binnen zijn op 1 april 1994.
De VMM verzocht 8.000 Vlaamse
bedrijven om een dergelijk milieur-
apport. Tot nu toe kreeg zij slechts
antwoord van een 250-tal bedrijven,
wat moeilijk een goed resultaat kan
worden genoemd. De vraag rijst dan
ook of deze beleidsvoorbereidende
functie van de VMM nog op een ver-
antwoorde wijze kan geschieden en
niet in het gevaar komt. De gebre-
ken van het Vlarem II-besluit kun-
nen verantwoordelijk worden geacht
voor een dergelijk resultaat. Het be-
sluit legt namelijk enkel aan de be-
drijven die bepaalde uitstootdrem-
pels overschrijden de verplichting op
een milieurapport te maken. Deze
drempels zijn echter vrij hoog. Een
bedrijf mag bijvoorbeeld 10 ton lood
in het water en in de lucht lozen

vooral het onder de verplichting
tot een milieurapportering valt. In
nochtans sterk vervuilde gebieden
zijn daardoor nog niet de helft van
de bedrijven verplicht een rapport in
te dienen. De Vlaamse Milieumaat-
schappij blijkt eveneens niet te be-
schikken over een bijgewerkte lijst
van bedrijven van wie ze kan ver-
moeden dat ze de afvallozingsnorm
halen. Daardoor is de maatschappij
uiteraard niet in staat te controleren
welke bedrijven zich aan de verplich-
ting tot rapportering onttrekken.

Sommige bedrijven stellen niet ten
onrechte, aangezien deze verplich-
ting slechts recent door Vlarem II
werd ingevoerd, dat zij geen gege-
vens uit de jaren tachtig terugvinden.
Deze bedrijven dienen dus blijkbaar
schattingen in die zijn gebaseerd op
blanco verslagen.

Mijnheer de minister, de vraag rijst
ook over welke middelen de Vlaam-
se Milieumaatschappij nu eigenlijk
beschikt om haar taak naar behoren
uit te voeren. Indien alle bedrijven
hadden gereageerd zoals het hoort
dan zou de betrokken dienst niet
meer kunnen volgen daar hij slechts
wordt waargenomen door twee vol-
tijdse- en een halftijdse kracht. Het
controleren van gegevens uit de
meetnetten van de VMM en het ver-
gelijken met de gegevens die de Mi-
lieu-inspectie bezorgt, zijn ingevolge
deze lage bezetting volledig uitgeslo-
ten.

Gabriels

Graag kreeg ik van de minister een antwoord op de volgende zes concrete vragen.

Ten eerste, kan de minister de gebrekkige respons bevestigen ?

Ten tweede, komt door deze gebrekkige respons de beleidsvoorbereidende functie niet ernstig in het gedrang ?

Ten derde, op welke manier kan de VMM per streek een emissiemarge bepalen ?

Ten vierde, is het gebrek aan gegevens niet te wijten aan de lacunes vevat in Vlarem II ?

Ten vijfde, kunnen de beleidsdoel-einden van de Vlaamse regering nog worden gerealiseerd ?

Ten zesde, is de VMM in staat alle emissieverslagen, wel te verstaan indien ze allemaal zouden zijn opge-maakt, administratief af te handelen ? Zo neen, wat denkt de minister vice-president daaraan te doen ?

Het heeft immers geen zin allerlei instellingen te creëren en allerlei verordeningen af te kondigen als men niet de zekerheid heeft dat de verplichtingen die worden opgelegd kunnen worden opgevolgd. Vooral tegenover de 250 bedrijven die op tijd een rapport hebben ingediend is dat een vorm van discriminatie.

De voorzitter : De minister vice-president heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, ik kan de heer Gabriels het volgende meedelen. Het klopt dat in de artikelen 99 en 100 van Vlarem II enerzijds de in de eerste klasse ingedeelde inrichtingen zijn omschreven die een emissiever-slag inzake verontreinigende stoffen moeten indienen. Anderzijds wordt bepaald dat deze jaarverslagen voor 1 april van het jaar volgend op het kalenderjaar waarop het jaarverslag betrekking heeft, moeten worden toegezonden aan de VMM.

Ten slotte is bepaald dat de jaarver-slagen met betrekking tot de refe-rentiejaren 1980 en 1985 binnen het jaar na de datum van inwerkingtre-ding van Vlarem II moeten worden toegezonden op 1 januari 1994.

Deze emissierapportering werd in Vlarem II ingevoerd met het doel te voldoen aan de Europese richtlijnen ter zake. Ten einde over relevante rapporten te kunnen beschikken en kleinere bedrijven niet nodeloos met administratieve verplichtingen te be-lasten werd, conform de Europese richtlijnen, voorzien in een meldings-drempel. Om dezelfde reden werd de verplichting beperkt tot een aan-tal welbepaalde bedrijfssectoren waarvan mag worden aangenomen dat zij verontreinigende stoffen uit-stoten.

In uitvoering van Vlarem II heeft de VMM op 1 augustus 1993 het initia-tief genomen om de bedrijven aan te schrijven ten einde hen nader te in-formeren op welke wijze deze jaar-verslagen dienen te worden opge-maakt. Daar een bestand van de meldingsplichtige vergunde bedrij-ven niet beschikbaar was, heeft de VMM op basis van een eigen be-stand ongeveer 8.000 bedrijven aan-geschreven. Door het operationeel worden van de milieudatabank zal dat in de toekomst gemakkelijker zijn. Het gaat hier om alle bedrijven uit de betrokken sectoren die voor de opmaak van een verslag in aan-merking kunnen komen. De VMM voegde bij dit schrijven een uitge-breide toelichting, er zich van bewust zijnde dat een aantal aangeschreven bedrijven niet onder de verplichting vallen. Tevens organiseerde de VMM in samenwerking met de GOM's in elke provincie een infor-matieronde. Op 29 november in Vlaams-Brabant, op 30 november in Limburg, op 1 december in West-Vlaanderen, op 2 december in Oost-Vlaanderen en op 14 december in Antwerpen.

De bedrijven werden door de be-trokken GOM's uitgenodigd. Ook bij de bedrijfsfederaties en op studie-

dagen werden de nieuwe verplichtin-gen toegelicht. Op dit ogenblik zijn voor de referentiejaren 1980 en 1985 reeds 1150 — en geen 250 — ant-worden ter beschikking gesteld van de VMM. Het is dus voorbarig nu reeds van een gebrekkige respons te gewagen, aangezien bovendien de emissiejaarverslagen die voor 1 janu-ari 1994 werden ingediend enkel be-trekking hebben op de referentija-ren 1980 en 1985. De jaarverslagen met betrekking tot 1993 moeten im-mers maar tegen 1 april 1994 worden ingediend. De beleidsondersteunen-de functie komt hierdoor uiteraard niet in het gedrang, ook niet als de respons niet hoger zou worden dan vandaag.

Deze jaarverslagen worden inmid-dels verwerkt door de VMM-dien-sten, in casu de Dienst Milieurappor-tering voor het gedeelte lucht en de Dienst Water voor het gedeelte water.

Het gedeelte lucht van het emissie-jaarverslag wordt centraal verwerkt in het hoofdbestuur te Aalst en het gedeelte water wordt verwerkt door de vijf buitendiensten van de VMM. De VMM-diensten werden in de loop van 1993 aanzienlijk versterkt door de integratie van het personeel van het IHE en de EIVR, de Emissie Inventaris Vlaamse Regio.

Uit deze verwerking zal moeten blij-ken hoeveel bedrijven effectief val-len onder de toepassing van de mel-dingsplicht.

Tot slot wijs ik er op dat de emissie-jaarverslagen, ook met betrekking tot de waterkwaliteit, slechts een van de informatiebronnen van de VMM uitmaken.

De VMM beschikt inderdaad daar-naast nog over de meetgegevens van de bedrijven in het kader van de mi-lieueffingen, over een eigen meet-net van ongeveer 1200 afvalwaterlo-zingspunten bij de bedrijven en over een oppervlaktewaterkwaliteits-meetnet van ongeveer 1000 punten.

De Batselier

Al deze gegevens worden met elkaar gerelationeerd en maken het mogelijk concrete, gedetailleerde voorstellen te maken voor de sanering van een hydrografisch bekken.

Een eerste dergelijk voorstel met betrekking tot de Dender zal eerst-daags worden gepubliceerd.

De voorzitter : De heer Gabriels heeft het woord.

De heer J. Gabriels : Mijnheer de voorzitter, ik dank de minister voor zijn antwoord.

Mijnheer de minister, u hebt gezegd dat de milieudatabank weldra, of binnen afzienbare tijd, operationeel zal zijn. Kunt u daar een welbepaalde termijn op plakken ? Dat is toch belangrijk voor de coördinatie van de verschillende gegevens die beleidsvoorbereidend moeten worden gebruikt.

U zegt vervolgens dat er geen 250, maar 1150 dossiers zijn binnengekomen. Betekent dit dat er in april 1994, voor het jaar 1993, nog meer jaarverslagen 1993 zullen komen, dus dat de respons nog groter zal zijn ? U hebt hierop al geantwoord dat er vroeger voor die bedrijven wel eens wat door de vingers werd gekeken en dat de aanpak nu op een meer structurele wijze gebeurt.

U had het ook over de integratie van de verschillende diensten, zoals de Vlaamse Milieumaatschappij en het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie. U zei dat het personeelsbestand aanzienlijk zal worden versterkt. Waaruit bestaat dat nu ? Over hoeveel personeelsleden beschikt men in de dienst om het toenemend werkvolume aan te pakken ?

De voorzitter : De minister vice-president heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, ik meen dat ik reeds uitvoerig antwoord heb gegeven.

Van het IHE zijn twintig personeelsleden overgekomen, die verdeeld zijn over het hoofdbestuur en de buitendiensten. Ik ben het met de heer Gabriels eens dat dit werk niet door de twee personeelsleden van vroeger kan worden gedaan. Het gaat om gespecialiseerde mensen. Voor het gedeelte lucht hadden wij in Vlaanderen geen gespecialiseerd personeel. Dankzij de overheveling van zowel de meetinstrumenten als het gespecialiseerd personeel kunnen wij nu ernstig werk verrichten.

Mijnheer Gabriels, u vraagt mij op welke basis ik de bedrijven zal selecteren. Hier zijn de vergunningen en de milieudatabank erg belangrijk. De manier waarop men nu nog met milieuvergunningdossiers werkt is niet meer van deze tijd en zeker niet efficiënt. Voortaan zullen alle gegevens worden geïnformatiseerd zodat de toezichthoudende overheid er kan op toezien dat alles conform de vergunning verloopt. Correcties kunnen automatisch worden aangebracht. Verschillende diensten en administraties werken hier samen. Ook de gemeenten, de provincies en het Gewest zullen zich daarop kunnen aansluiten. Er wordt heel wat energie en tijd uitgetrokken voor het welslagen van deze operatie en wij hopen dat deze databank begin 1995 operationeel zal zijn. Wij zullen daar nog keihard moeten aan werken, maar ik vertrouw in de goede afloop.

De voorzitter : Wenst iemand hier nog iets aan toe te voegen ? *(Neen)*

— *Het incident wordt gesloten om 14.21 uur.*

Interpellatie van de heer L. Barbé tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake milieuvergunningen en de bijsturing van Vlarem

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Barbé tot de heer De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting, over het beleid inzake milieuvergunningen en de bijsturing van Vlarem.

De heer Barbé heeft het woord.

De heer L. Barbé : Mijnheer de voorzitter, om een degelijk milieubeleid uit te werken is er nood aan verschillende instrumenten. De milieuvergunning is daarvoor van groot belang.

Mijnheer de minister, met het milieuvergunningendecreet van 1985 werd een integratie beoogd van de verschillende vergunningssystemen. Dat leek aanvankelijk veelbelovend, maar toch vertoonde het decreet van in het begin een aantal structurele problemen. Ik herinner er nog maar eens aan dat het uitvoeringsbesluit voor Vlarem I pas op 1 januari 1991 van kracht werd en dat van Vlarem II op 1 januari 1993. Tegelijkertijd werd ook de administratie hervormd, hoewel uw voorganger beloofd had dat zulks niet zou gebeuren. Inmiddels werd Vlarem reeds gewijzigd, echter nog niet fundamenteel.

Twee jaar geleden heb ik u over Vlarem geïnterpelleerd. Ik heb toen onder meer voorspeld dat we in verband met Vlarem een juridische veldslag zouden meemaken. Welnu, die is nu bezig.

Ik heb destijds gewezen op een aantal tekortkomingen en gebreken in Vlarem, onder meer inzake termijnen, openbaar onderzoek, het probleem van de stilzwijgende vergunningen.

Naast de punten waarover politieke onenigheid kan ontstaan, zijn er nog een aantal juridische onduidelijkheden. Er bestaan arresten van de Raad van State over termijnen in Vlarem — gaat het om termijnen van orde of vervaltermijnen ? — over de stilzwijgende vergunningen en

Barbé

een tegenstelling tussen het milieu-vergunningendecreet en Vlarem. Ik heb daarover een schriftelijke vraag gesteld en zal uiteraard wachten op het antwoord daarop. Het gaat echter om een aantal punten die op juridisch vlak niet in orde zijn en er moet dan worden gewacht op de arresten van de Raad van State om het besluit te wijzigen, wat een omslachtige en weinig effectieve manier van werken is.

Heel wat problemen inzake het vergunningsbeleid worden veroorzaakt door onduidelijkheid van de lijst van hinderlijke inrichtingen. Ik verwijs in dit verband naar een artikel in de Milieukrant over de garagehouders. Men heeft de vraag gesteld of het door de garagehouders geloosde afvalwater al dan niet ondergebracht wordt in de categorie normaal huisafvalwater. Men heeft in de vijf Vlaamse provincies contact opgenomen met het bestuur van Milieuvergunningen en met de Milieu-inspectie. Drie provinciale besturen voor Milieuvergunningen oordeelden dat het geloosde water normaal huisafvalwater is. De andere twee provinciale besturen waren van mening dat het geloosde water niet onder deze noemer valt. Deze uiteenlopende beoordeling kwam ook aan het licht bij de besturen van de Milieu-inspectie. Deze verschillende meningen zetten de rechtszekerheid op de helling en werken concurrentievervalsend. Dit voorbeeld toont aan dat er fundamentele meningsverschillen bestaan tussen de verschillende besturen. Reden voor deze verschillende benadering is het uitblijven van een omzendbrief van Vlarem. Ik ben van mening dat men dringend werk moet maken van dergelijke omzendbrief zodat alle besturen tot een eenvormige interpretatie komen. Zonder een eenvormige interpretatie kan elke vergunning bij de Raad van State of bij een rechtbank aangevochten worden waardoor er geen einde komt aan de juridische carrousel.

Het vergunningsbeleid wordt bemoeilijkt door het handhavingstekort. Het meest sluitende juridische systeem kan maar functioneren wanneer de handhaving en het toezicht op het vergunningsbeleid daadwerkelijk wordt toegepast. Op gemeentelijk vlak stel ik echter al te dikwijls vast dat de milieu-ambtenaren die bevoegd zijn voor de inspectie van de vergunningen en processen-verbaal kunnen opstellen, onder de "paraplu" van de burgemeester werken en enkel op zijn bevel optreden. Dit probleem lost men zo maar niet op. De overheveling van de handhaving naar de provincies of naar het bestuur Milieu-inspectie zou aan de gemeenten elke verantwoordelijkheid onttrekken en hen de mogelijkheid bieden om het even welke vergunning af te leveren. Ik herhaal dat het voor omwonenden en milieu-bewegingen heel moeilijk is om de handhaving en het toezicht op hinderlijke inrichtingen te laten verbaliseren omdat de gemeente niet optreedt. De Milieu-inspectie heeft haar handen vol met de grote bedrijven en wentelt haar verantwoordelijkheid af op de gemeente. Milieu-beleid wordt pas waar gemaakt wanneer men in dossiers zoals het vergunningsbeleid op een correcte manier handelt.

Mijnheer de minister, niet alleen vanuit het milieustandpunt is het belangrijk dat men in dergelijke dossiers een eenvormigheid inzake reglementering en toepassing nastreeft, maar ook vanuit het democratisch standpunt. De mooiste beleidsnota's kunnen het vertrouwen van de burger in het beleid niet herstellen als hij telkens opnieuw vaststelt dat een bedrijf, zonder vergunning maar dankzij de steun van de gemeente, niet gehinderd wordt en zijn productie kan voortzetten.

Het vergunningsbeleid heeft een juridische veldslag veroorzaakt. Sinds 1 september 1991 wordt de Raad van State overspoeld door vorderingen tot schorsing van de vergunningen die op gemeentelijk, provinciaal of gewestelijk niveau afgeleverd wer-

den. Heel wat indieners van een klacht halen hun slag ook thuis : de vergunningen van onder meer Sun Chemicals en Mollen werden geschorst. Wanneer de decreetgeving teveel achterpoortjes bevat, loopt men het risico dat bedrijven met een goedwerkende juridische dienst of milieu-adviesbureau toch een vergunning uit de brand slepen. Dat kan toch niet de bedoeling zijn !

Mijnheer de minister, waar blijft de door u in de beleidsbrief van oktober 1992 aangekondigde, definitieve evaluatie en bijsturing van Vlarem ? U had deze evaluatie beloofd voor april 1993. Deze termijn was haalbaar omdat u toen reeds over voldoende studies en adviezen beschikte. Ik geef een aantal voorbeelden : het voorstel van de commissie Boeken, de adviezen van de Minaraad, Serv en de Vlaamse Vereniging van Steden en Gemeenten (VVSG). In mei 1992 hebt u 17 adviezen ontvangen van ondermeer Vito, VMM, Ovam. Al deze adviezen, met uitzondering van dat van Bestuur Milieuvergunningen (BMV), waren negatief. Begin 1993 hebt u het studierapport ontvangen inzake de omzetting van de EG-wetgeving over leefmilieu in het Vlaamse Gewest. De studie merkt op dat er van de 71 belangrijke richtlijnen, voor 41 problemen bestaan. Op 22 maart 1993 hebt u uw administratie gevraagd ontwerp-uitvoeringsbesluiten op te stellen om de problemen inzake de omzetting van de EG-richtlijnen weg te werken.

Mijnheer de minister, vooraleer ik mijn concrete vragen formuleer, vat ik de inhoud van mijn interpellatie nog even samen : ten eerste, het beleid inzake de vergunningen en Vlarem is zowel politiek als juridisch voor kritiek vatbaar ; ten tweede, de uitvoering ervan verloopt moeizaam en ten slotte, u bent tot nu toe uw belofte van een herziening van Vlarem nog niet nagekomen. Ik besluit hieruit dat het beleid inzake vergunningen schromelijk tekort schiet en dat het milieuvergunningenbeleid en

Barbé

Vlarem dringend bijgestuurd moeten worden. Om die reden heb ik een "nooddecreet" ingediend zodat een aantal essentiële elementen uit het milieuvergunningsdecreet gewijzigd kunnen worden.

Mijnheer de minister, ik wil een vier-tal vragen stellen.

Ten eerste, waarom is de voorziene evaluatie en de bijsturing van Vlarem uitgebleven? Welke timing voorziet u?

Ten tweede, welke werkgroepen zijn actief betrokken bij de evaluatie en de bijsturing van Vlarem en wat is hun opdracht?

Ten derde, in hoeverre is de Vlaamse milieuwetgeving reeds aangepast aan de EG-richtlijnen?

Ten slotte, waarom verduidelijkt u de indelingslijst van Vlarem I niet met een omzendbrief?

De **voorzitter** : De minister vice-president heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, sedert 1992 is er inzake de milieuvergunningen heel wat veranderd. Wij hebben wel verschillende adviezen ontvangen, maar geen juridische teksten. Er is namelijk een verschil tussen het ontvangen van een advies en het omzetten van dit advies in besluiten of decreten. Dit werk wordt niet meer gedaan door de kabinetten en, op advies van het Rekenhof en van deze commissie, wordt het ook niet meer uitbesteed aan studie bureaus. Op het ogenblik wordt dit werk gedaan door de administratie. Een uitbreiding van de administratie is onmogelijk, aangezien er een personeelsoverschot zou zijn. Volgens de ministers van Openbaar Ambt en van Begroting zou het aanwerven van meer personeel bovendien te duur zijn.

Vlarem bevat 818 artikelen; het wijzigen ervan is dus zeer omslachtig.

Wij hebben een grondige evaluatie gemaakt. De eerste wijzigingen gebeurden op 28 oktober 1992 en op 31 juli 1992. Vervolgens werden de adviezen ter zake voorgelegd aan de verschillende evaluatiecommissies. Wat Vlarem I betreft, werd op 22 december 1993 de basis gelegd voor de verdere administratieve vereenvoudiging van de procedures.

Mijn kabinet en mijn administratie worden geconfronteerd met een zeer groot aantal dossiers. Wij proberen steeds de termijnen te respecteren, met succes overigens. Met betrekking tot het inhoudelijke aspect hebben wij de timing versoepeld. Vlarem II in zijn huidige vorm bestaat hoofdzakelijk uit een bundeling van reeds bestaande wetteksten. Ik wil hierbij geen afbreuk doen aan het ontegensprekelijk zeer verdienstelijke werk van mijn voorganger, maar wat wij nu doen, is, zo mogelijk, nog ambitieuzer. Nu komt het er immers op aan deze teksten op inhoudelijk vlak door te lichten, te evalueren en bij te sturen. Hierbij zijn de volgende commissies betrokken : ten eerste, een commissie voor de meetmethoden voor luchtmissies en -immissies; ten tweede, een commissie voor de meetmethoden voor emissies en immissies voor oppervlakte- en grondwater; ten derde, een commissie voor het afval; ten vierde, een commissie voor het afvalwater; ten vijfde, een commissie voor chemicaliën; ten zesde, een commissie voor dieren en meststoffen; ten zevende, een commissie voor gassen; ten achtste, een commissie voor opslag van ontvlambare vloeistoffen; ten negende, een commissie voor de ziekenhuizen; ten tiende, een commissie voor de zwembaden; ten elfde, een commissie voor de bedekkingsmiddelen en ten twaalfde, een commissie voor de groeven en de steenbakkerijen.

In deze commissies hebben ambtenaren van de functioneel bevoegde diensten, en deskundigen uit de wetenschappelijke instellingen en het bedrijfsleven zitting. Daarnaast wer-

den ook een aantal beperktere werkgroepen belast met het onderzoek van de overige hoofdstukken van Vlarem II.

Al deze commissies dienden hun verslag af te werken tegen uiterlijk eind december 1993. Het werk moet nu nog door de administratie worden bijgestuurd en gecoördineerd. Reeds van in het begin heb ik gesteld dat ik de volledige operatie ineens wil tot stand brengen, anders komen wij opnieuw tot een onleesbaar geheel. Het is mijn bedoeling om na de evaluatie een volledig nieuw besluit op te stellen, waarin vele artikelen uit het oude besluit worden hernomen. Ik zal hierbij het advies vragen van de Raad van State, wat vorige keer niet is gebeurd.

De omzetting van de Europese richtlijnen is om dezelfde reden uitgesteld. Het is niet goed om de wet te vaak te wijzigen.

Momenteel wordt, na overleg met de administratie, de volgende timing vooropgesteld : ten eerste, het voorontwerp wordt afgewerkt tegen

31 maart 1993; ten tweede, het wordt onderworpen aan verschillende advies- en overlegonden, onder meer in de commissie Leefmilieu; ten derde, voor het zomerreces komt het voorontwerp op de agenda van de Vlaamse regering en wordt het advies van de Raad van State gevraagd en ten vierde, onmiddellijk na het zomerreces kan het definitief worden goedgekeurd.

Met betrekking tot de interpretatie van de indelingslijst heb ik geen bezwaar om, waar nodig, via een omzendbrief de nodige verduidelijking te geven. Op het ogenblik is er een omzendbrief in verband met de vergunningsplicht voor markten en foren in voorbereiding. Het betreft hier een interpretatieprobleem.

De **voorzitter** : De heer Barbé heeft het woord.

De **heer L. Barbé** : Mijnheer de minister, mijns inziens kunt u wel een

Barbé

aantal taken uitbesteden. In het boek van het Rekenhof wordt er in dit verband gesproken over een aantal studies uit uw vorige ambtstermijn.

Inzake de delfstoffen was het Rekenhof van oordeel dat de administratie dit werk zelf kon uitvoeren. Dit is bevreedend, aangezien op de administratie Natuurlijke Rijkdommen en Energie slechts enkele mensen voor deze problematiek zijn aangesteld. In de Vlaamse Raad zou dan ook niemand u hebben gevraagd waarom u dit werk had uitbesteed.

De problemen bij het bestuur Milieuvergunningen zijn analoog. De termijnen moeten worden gerespecteerd, zoniet komen er stilzwijgende vergunningen. Deze mensen hebben zeker niet voldoende tijd voor dit werk. Het zou dan ook goed zijn wanneer dit werk toch werd uitbesteed. Dit gebeurde overigens ook met de commissie Boeken.

De voorzitter : De minister vice-president heeft het woord.

Minister N. De Batselier: Een aantal taken worden reeds uitbesteed.

De administratie moet ter zake een evaluatie maken. Ik adviseer om zoveel mogelijk kleine overtredingen, onder andere in verband met de meldingsplicht en andere zaken die op het vlak van de milieuproblematiek niet van essentieel belang zijn, uit de wet te schrappen. Ik tekende op twee jaar tijd 45.000 dossiers. Toen ik minister van Economie was, heb ik in drie en een half jaar tijd 5000 dossiers getekend. Wij moeten dus zeker selectiever gaan werken.

Het is dan ook de bedoeling van deze evaluatie gebruik te maken en er lessen uit te trekken. U haalt het voorbeeld van garages aan en inderdaad, de interpretaties kunnen daar verschillen : het kan immers gaan over een garage zonder personeel of met slechts één personeelslid. In dat geval ressorteert het afvalwater in de

categorie huishoudelijk. Zijn er evenwel meer dan 10 personen in dienst, dan is dat niet meer zo. Een omzendbrief in dit verband lijkt me onnodig, want de materie is duidelijk. Ik wil niet aan overcentralisatie doen, want ook in deze commissie werd al verschillende keren gepleit voor een grotere decentralisatie, voor meer bevoegdheid aan de provincies en hoewel een volledige decentralisatie niet mogelijk is, moeten we er toch naartoe leven.

Welke beslissingen men vandaag ook neemt op gemeentelijk vlak, iedereen lijkt er wel tegen in beroep te gaan : bedrijven, actiecomités, enzovoort. Op provinciaal niveau komt het dossier bij de minister terecht en alsof dat niet genoeg is, stapt men dan dikwijls nog naar de Raad van State. Uiteindelijk komt men dan op de proppen met het verwijt dat er jaren overheen gaan vooraleer er in een dossier een beslissing wordt getroffen. Er is rechtsonzekerheid, zegt men dan. Creëert men die niet zelf door oneindig veel keren beroep aan te tekenen ? Ook op dat gebied moeten we klaarheid scheppen en elk niveau moet zijn eigen verantwoordelijkheid opnemen. Men lijkt steeds meer parapluutjes uit te vinden binnen het administratief recht en dat moet toch even worden rechtgezet.

De heer L. Barbé : Dat iedereen beroep aantekent tegen beslissingen, wordt mogelijk gemaakt omdat de Vlarem-tekst daartoe aanleiding geeft. Zelf raad ik mensen ook dikwijls aan met hun zaak bij de Raad van State aan te kloppen. De hiaten in Vlarem zijn gewoon te groot.

Bovendien speelt ook het Nimbusyndroom een aanzienlijke rol in het veelvuldig inroepen van de beroepsprocedure. Ik ben ook niet gelukkig met die zaak en moet dat bovendien nog uitzetten aan het comité dat het kleine drukkerijtje met zijn twee werknemers in de woonzone wil houden.

Hoe ontstond dit Nimbusyndroom ? Als men alleen al ziet hoe bedrijven met buurtcomités omgaan, hoe besturen het openbaar onderzoek in overleg met die bedrijven altijd in de maand juli uitvoeren, wanneer iedereen op vakantie is vertrokken, als men daar nog de ongelukken bij optelt -Biolux in Machelen, of Protex- die de mensen kopzorgen opleveren inzake het vergunningsbeleid van gemeenten en provincies, dan is de huidige reactie heel begrijpelijk. Het vertrouwen in het vergunningsbeleid is weg en daarom dient men steeds meer bezwaren in. Dat komt ook ter sprake in het afvalstoffendecreet : iedereen moet er zich van bewust zijn dat er soms spelletjes worden gespeeld op gemeentelijk vlak.

Minister N. De Batselier : Ten aanzien van de tekst van mijn voorganger, de heer Kelchtermans, werden al heel wat opmerkingen geformuleerd. Men kan evenwel niet verwachten dat de milieuwetgeving nu opeens perfect zal zijn. Het was een hele heksentoer om dit alles tot één besluit te condenseren, weliswaar met zwakke en sterke punten. Geen enkele wetgeving maakt geen kinderziekten mee, elke dag worden nog verbeteringen aangebracht aan de bestaande regelgeving. Dat geldt dus evenzeer voor milieurecht.

Wij belastten de commissie Boeken met de opdracht daarin duidelijkheid te brengen. De evaluatie is bezig, ietwat later dan voorzien weliswaar, maar er is dan ook meer werk dan verwacht. Als ik het onderzoek overhaast en de administratie een tijdslimiet opleg, dan is de kans groot dat er weer een massa kritiek opplaat. Momenteel geef ik er de voorkeur aan de kwestie degelijk af te werken en de mensen die ermee bezig zijn nog wat tijd te gunnen. Ik kies voor kwaliteit, ook als dat betekent dat mijn opvolger met de eer gaat lopen. De vorige keer -met Vlarem I en II- diende men de tekst tegen het einde van de zittingsperiode in en verzuimde men ook de

De Batselier

Raad van State om advies te vragen. Nu wil ik met beide teksten, in gewijzigde vorm, naar de Raad van State stappen om eventuele juridische bezwaren te kunnen vermijden. Maar dat kost tijd.

De heer L. Barbé : Al die wetteksten in één besluit bij elkaar brengen en Vlarem I en II opstellen, was inderdaad een heksentoer. Het milieuvvergunningendecreet was intussen wel al zes jaar oud, het kon dus wel wat vroeger. Maar als in zeventien adviezen van besturen zoveel bedenkingen naar voren komen, bewijst dat dat het werk niet goed is gedaan.

In verband met die wijzigingen kan ik ook niet instemmen met uw visie. Het heeft uiteraard geen zin elke maand met een wijzigingsbesluit te komen opdraven, want dan begrijpt niemand er nog wat van. Er zijn evenwel een aantal overduidelijke punten die krachtens een besluit van de Vlaamse regering al kunnen worden gewijzigd. Ik pleit ervoor die punten nu al te behandelen en het geheel dan binnen zes maanden of een jaar voor te leggen.

— *Het incident wordt gesloten om 14.58 uur.*

Interpellatie van de heer J. Van Looy tot de heer N. De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting over de ecologische impulsgebieden

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Looy tot de heer De Batselier, minister vice-president van de Vlaamse regering, Vlaamse minister van Leefmilieu en Huisvesting over de ecologische impulsgebieden.

De heer Van Looy heeft het woord.

De heer J. Van Looy : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik word dagelijks overstelpt met vragen inzake de impulsgebieden. De mensen willen weten wat dat zijn, met welke bedoeling ze in het leven werden geroepen, hoe ze werken en wie erover beslist. In mijn eigen arrondissement is overigens een impulsgebied afgetekend. Normaal vormt het beantwoorden van al die vragen geen probleem. We zoeken gewoon even het decreet op en vinden daarin terug wie daaromtrent bevoegd is, wie de beheersmandaten uitoefent, wie adviezen geeft, enzovoort.

Het probleem is dat er geen decreet is. Wij kunnen enkel teruggrijpen naar de eerste beleidsbrief van de minister in oktober 1992 waarin hij het heeft over de Groene Hoofdstructuur. In afwachting van die Groene Hoofdstructuur wil hij beleidsvoorbereidend werk doen waarbij hij proefprojecten in de vorm van ecologische impulsgebieden opstart. Hij wil door een bundeling van krachten, mensen en middelen, tot een aantoonbaar resultaat komen. In verband met de aanwijzing en de afbakening zal hijzelf handelen samen met zijn bevoegde administratie en in overleg met het Instituut voor Natuurbehoud. Daarbij komt een projectcoördinator en een stuurgroep kijken. In die stuurgroep zullen heel wat administraties zetelen maar ook natuurverenigingen en landbouworganisaties. Wat men juist gaat afbakenen wordt echter niet duidelijk gezegd. In afwachting van de Groene Hoofdstructuur zullen de ecologische impulsgebieden worden aangeduid. In 1993 werd er één impulsgebied per provincie afgebakend met in totaal 70.500 hectaren. Het wordt mij allemaal iets duidelijker in de brief van de minister tot de gemeentebesturen waarin hij zegt dat het de bedoeling is de Groene Hoofdstructuur te vatten in een decreet op het natuurlijke milieu en op het natuurbehoud.

Ik begrijp dus dat impulsgebieden plaatsen zijn die worden vastgelegd

in afwachting van de decreten omtrent de Groene Hoofdstructuur.

Bij de samenstelling van de stuurgroepen zijn de landbouworganisaties uit de boot gevallen. De sector natuurbehoud heeft zijn verwachtingen uitgetekend in de Groene Hoofdstructuur. Alles werd in kaart gebracht en telkens er groenafspraken moesten worden geformuleerd kwam de Groene Hoofdstructuur ter sprake. Alhoewel de kaart geen enkele juridische waarde heeft, heeft ze voor de bevolking en voor de administratie toch heel wat gevolgen. De reflex om naar de gewestplannen te kijken als basis voor een ruimtelijk beleid is voor een stuk verdwenen. Men heeft er ook steeds minder oog voor dat binnen die gewestplannen een niet onbelangrijke groene structuur bestaat die bij wet is vastgelegd. Het is door die expansieve benadering dat de indruk wordt gewekt dat er in Vlaanderen in de gewestplannen te weinig groen is opgenomen en dat de verhouding landbouwgrond en groenvoorziening ongunstig is. Dat is niet correct, want in de gewestplannen neemt het groen 18 ten honderd van de ruimten in. Nederland streeft met zijn ecologische hoofdstructuur naar 10 ten honderd van zijn oppervlakte als groengebied tegen 2010. In Vlaanderen is dat dus meer. De oppervlakte van de groengebieden is gelijk aan 22 ten honderd van de oppervlakte van de agrarische gebieden. Voor iedere 4,5 hectare landbouwgrond is er dus 1 hectare groen. Er is zelfs meer. In de agrarische gebieden zijn ook ecologisch waardevolle gebieden opgenomen. Het gaat soms om vrij belangrijke oppervlakten zoals de Vlaamse Ardennen. Er zijn ook de landschappelijk waardevolle landbouwgebieden die bijna de helft van de agrarische oppervlakten in Vlaanderen beslagen. Daar zijn alle punt- en lijnvormige groenelementen beschermd. Ik denk hier aan bomenrijen, kanten, vennen, bosjes en bossen. In de landbouwzones liggen er heel wat bossen die niet op het gewestplan staan maar die toch zijn beschermd,

Van Looy

zij het dan alleen via een bosdecreet. Ik kom dus tot de vaststelling dat de gewestplannen in voldoende groene oppervlakten voorzien om aan een groenbeleid te kunnen doen. Voor 3 hectaren landbouwgrond is er ongeveer 1 hectare groen. Met andere woorden, het groenbeleid dient in eerste instantie te zijn gericht op het verbeteren van de kwaliteit en niet in eerste instantie op het verruimen van de groene oppervlakten.

Mijnheer de voorzitter, degenen die in Antwerpen supplementair zijn aangeworven om voor een ecologisch impulsgebied te werken, verdoen hun tijd met te trachten gronden aan te kopen in een landbouwzone. Er is voldoende groene zone, want de 12.000 hectaren groen beslaan ongeveer de helft van het gewestplan.

Mijnheer de vice-president, ik weet niet of u het ecologisch impulsgebied in de Noorderkempen goed kent. Er zijn vier gemeenten bij betrokken. Merksplas, Turnhout, Oud-Turnhout en Ravels. Alleen reeds in Ravels zijn er 450 landbouwbedrijfzetels in het ecologisch impulsgebied gelegen. Ik spreek dan nog niet van de landbouwbedrijven waarvan de zetel buiten, maar de gronden binnen het gebied liggen. Het is toch normaal dat de boeren in die streek dit alles met nogal wat argwaan bekijken. Wanneer uw verenigingen met subsidies links en rechts in de landbouwzones een stuk grond aankopen dan is het normaal dat de boeren dat als een etterbuil in de landbouwzone beschouwen. Wij moeten niet verstomd staan wanneer een jonge boer met de tranen in de ogen vertelt dat uw vereniging grond wil kopen die hij om financiële redenen niet kan kopen maar die hij voor zijn bedrijf nodig heeft. De boeren van Ravels weten min of meer waarover zij praten. Er bestaan in Ravels twee prachtige voorbeelden. Enerzijds Het Kijkverdriet in Ravels zelf en de Liereman in Oud-Turnhout. Het zijn twee natuurgebieden die

worden beheerd door plaatselijke natuurverenigingen. Zeker in Het Kijkverdriet is er geen sprake van een goede relatie tussen natuur en landbouw noch van een goed nabuurschap. Integendeel, er is een eenrichtingsverkeer waarbij wordt getracht de boeren zo vlug mogelijk uit de omgeving te verwijderen.

Mijnheer de minister, ik vraag mij af waarom uw administratie zich in de huidige stand van zaken niet houdt aan het juridische kader en waarom men niet alle mensen en middelen inzet voor de verbetering van de kwaliteit in de bestaande groengebieden. Er is ruimte genoeg om daar voldoende beleidsvoorbereidend werk te doen. Indien dit kwaliteitsbeleid binnen de groengebieden, die op het gewestplan zijn vastgelegd, een lokale bijsturing vraagt ben ik ervan overtuigd dat de landbouwers bereid zijn het spel mee te spelen. Dan moet er echter wel fair play worden gespeeld. Het moet duidelijk zijn dat de gewestplannen vandaag de basis blijven en dat iedere wijziging op het vlak van de exploitatie enkel en alleen kan gebeuren via de wettelijk vastgelegde procedure. Ook in de groengebieden vallen nog heel wat landbouwgronden, of gronden die beheerd worden door de landbouw. Wanneer er hier straks een natuurkerngebied zal worden aangelegd, wat de aanwezige landbouwers fel zal beperken, kan dit volgens mij alleen met een vrijwillige beheersovereenkomst. Lukt zulks niet, moet men inderdaad overgaan tot aankoop of onteigening en dan spreekt het vanzelf dat er rechtvaardige vergoedingen moeten worden voorgesteld.

Binnenkort zal men, in het kader van het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen en van het nieuwe decreet op de ruimtelijke ordening, gaan werken met ruimtelijke uitvoeringsplannen die wettelijk zullen worden vastgelegd. Het is duidelijk dat daarbij dezelfde basisfilosofie moet worden gehanteerd. Een kwaliteitsgericht beleid inzake groenge-

bieden houdt in dat een belangrijk deel van de bestaande groengebieden op het gewestplan als kern of ontwikkelingsgebied wordt gekwalificeerd, uiteraard met inspraak van de betrokkenen, de eigenaars en de gebruikers. Ook vanuit financiële overwegingen moet men ervoor pleiten de groene structuur die vandaag op het gewestplan is vastgelegd, als basis te nemen. De MINA-raad heeft trouwens berekend dat voor een operationeel programma tegen 2005 een jaarlijkse kost van twee miljard frank moet worden vooropgesteld. Dat geld moet uiteraard ergens vandaan komen.

Minister N. De Batselier : Dat is geen meerkost !

De heer J. Van Looy : Ik heb er wel problemen mee dat men dat zomaar kriskras buiten de groengebieden doet.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Van Looy, in het verleden heeft men waarschijnlijk nog meer kriskras gewerkt dan nu. Vroeger kon de administratie naar eigen goeddunken optreden, zonder enige richtlijn. Ik ben altijd bereid dat beleid voort te zetten, in volledige vrijheid.

De heer J. Van Looy : Mijnheer de minister, ik dring er alleen op aan het beschikbare geld aan te wenden binnen de groengebieden en de mensen en middelen daarop te concentreren. Dat zal niet voor elk impulsgebied op dezelfde wijze kunnen gebeuren, daar ben ik het mee eens. Bepaalde mensen zijn van mening dat er land- en tuinbouwgrond te veel is. Er zijn overschotten in Europa, men spreekt van braaklegging, maar dat is niet helemaal correct. Een aantal recente evoluties tonen aan dat het beschikken over voldoende grond opnieuw aan belang wint. Het meest in het oog springend is het introduceren van de termen grondgebondenheid en grondverbondenheid. Dat is trouwens een van de belangrijkste maatregelen om het mestprobleem onder controle te krijgen. Ook de evoluties die zich in de

Van Looy

akkerbouw voordoen mogen niet verkeerd worden geïnterpreteerd. De braaklegging is geen middel om percelen af te stoten. Het is een maatregel die enkel geldig is voor de landbouw. Zij opent perspectieven om, stapsgewijs, gewassen te telen voor de non foodproductie — ik denk bijvoorbeeld aan houtvezels — en ze past ten volle in het duurzaamheidsprincipe dat het gebruik van hernieuwbare grondstoffen als belangrijk criterium vooropstelt. Hetzelfde principe werd in Vlaanderen 2002 naar voren geschoven.

Het is toch weer opvallend en verrassend dat, zoals bij het opstellen van de Groene Hoofdstructuur, bij het afbaken van de ecologische impulsgebieden geen overleg werd gepleegd met de eerste betrokkenen, namelijk de eigenaars en de gebruikers. Er werd niet eens berekend welke de sociale en economische gevolgen van de maatregelen zullen zijn. Ik heb dan ook heel wat concrete vragen.

Kan de minister ons de investeringsplannen rond de respectieve impulsgebieden meedelen? Hoeveel middelen werden reeds geïnvesteerd in de onderscheiden projecten? Hoeveel personen worden er tewerkgesteld en welk administratief statuut hebben zij? Hoe is de begeleidende stuurgroep samengesteld? Heeft elk impulsgebied al een stuurgroep? Op welke wijze en wanneer werd de werking van de impulsgebieden aan een ruimere groep op lokaal niveau voorgesteld? Waarover mag, of moet, de stuurgroep advies uitbrengen? Moet ze advies geven inzake het aankoopbeleid? Welke waarde hebben die adviezen? In hoeverre moet de projectcoördinator bijvoorbeeld rekening houden met een niet-unaniem uitgebracht advies?

Nu de Groene Hoofdstructuur verwezen is naar het Structuurplan Vlaanderen is er niemand die weet hoe ze er zal uitzien na de consultatie van de andere sectorplannen. De

minister heeft in de Vlaamse Raad verklaard dat de kaart van de huidige Groene Hoofdstructuur juridisch niet bestaat. Hoe kan hij dan — het gaat toch over 70.000 hectaren — overgaan tot de realisatie van de Groene Hoofdstructuur, met overheids gelden en zonder decretale basis? Moet er voor deze ecologische impulsgebieden geen afweging gebeuren met de andere sectorplannen?

De voorzitter : De heer Timmermans heeft het woord.

De heer J. Timmermans : Mijnheer de voorzitter, ik zal het zeer kort maken aangezien het altijd opnieuw om hetzelfde onderwerp gaat. Er zijn hierover al tal van interpellaties gehouden en discussies gevoerd ter gelegenheid van de bespreking van de begroting in plenaire vergadering van de Vlaamse Raad. Ik was van mening dat de geesten inmiddels een beetje afgekoeld waren, mede door het voornemen van de verschillende fracties om de lont uit het kruitvat te halen.

Ik betreurt de manier waarop de heer Van Looy de minister vandaag interpeleert over nogmaals hetzelfde onderwerp. Hij komt steeds weer terug op het ontbreken van kaarten, op het juridische vacuüm, op de onwettelijkheid, enzovoort. Ik kan mij uiteraard niet uitspreken over de concrete problemen in Ravels en in zijn streek omdat ik de situatie niet ken. Ik zeg wel dat het tijd is om politiek overal eenzelfde lijn te trekken.

Mijnheer Van Looy, ik verwijs in dit verband naar een goedgekeurde motie met betrekking tot de ruimtelijke ordening die het initiatief was van uw fractiegenoot, de heer Van Eetvelt. Daarin wordt gevraagd : "Bewarende maatregelen te nemen ten einde de in de oriëntatienota Vlaanderen voorgestelde principes niet in het gedrang te brengen." De motie was ingediend tot besluit van een interpellatie van de heer Van Eetvelt over de inplantingen van grote winkelcentra langs invalswegen

en aan de rand van steden. Daarvoor is ook geen juridische handleiding en instrumentarium voorhanden, maar uw fractie vraagt, terecht, bewarende maatregelen te nemen ten einde te voorkomen dat onherstelbare beslissingen worden genomen voor iets dat in het vooruitzicht staat. Het gaat hier dus om hetzelfde principe.

Voor het onderwerp waarover vandaag wordt geïnterpeleerd ben ik eveneens van mening dat men de administratie en de minister mag vragen geen onomkeerbare beslissingen te nemen. Men mag de zaken toch niet altijd verdraaien, naargelang het uitkomt of niet.

Ik vind het ongepast dat u, naargelang de bevoegde minister al dan niet een partijgenoot is, met twee maten en twee gewichten meet.

De voorzitter : De heer Gabriëls heeft het woord.

De heer J. Gabriëls : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, na de tussenkomsten van de heren Van Looy en Timmermans, stel ik andermaal vast dat de visie van de meerderheidspartijen niet duidelijk is. Minister De Batselier heeft, op een deontologisch correcte manier, de plannen van zijn voorganger verdedigd ook al heeft hij wellicht een andere mening over bepaalde onderdelen van dat beleid. Deze correcte houding vind ik niet terug bij de meerderheidspartijen. Zij verschillen duidelijk van mening. De toon van bepaalde tussenkomsten is daarvan een duidelijk bewijs.

Mijnheer de minister, antwoordt u namens de Vlaamse regering of spreekt u in eigen naam? Er moet een einde komen aan deze reeds maandurende dubbelzinnigheid.

De voorzitter : Mijnheer de minister, ik vraag u in naam van de Vlaamse regering te antwoorden op de interpellatie.

De minister vice-president heeft het woord.

Minister N. De Batselier : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik betreur dat men het debat telkens opnieuw in één richting duwt en de indruk wekt dat het beleid bepaalde onwettige handelingen uitvoert.

Collega Van Looy, ik herhaal dat de Groene Hoofdstructuur (GHS) uit twee delen bestaat : een deel wordt opgenomen in het decreet betreffende het natuurbehoud dat tot mijn bevoegdheid behoort, het andere deel, de plannen, wordt geïntegreerd in het Structuurplan Vlaanderen, waarvoor de heer Kelchtermans, minister van Ruimtelijke Ordening, bevoegd is. Als minister van Leefmilieu ben ik bevoegd voor de omschrijving van de definitie van een natuurkerngebied en de verplichtingen en rechten ter zake van de landbouw, de industrie en de burger. De grootte van een natuurkerngebied zal, op mijn voorstel, geïntegreerd worden in het Structuurplan Vlaanderen. Zowel de heer Kelchtermans als ikzelf zullen de voorstellen van decreet aan de Vlaamse regering voorleggen, die haar goedkeuring moet geven.

Ik heb reeds herhaalde malen geantwoord op vragen van verschillende betrokken partijen inzake de huidige plannen van de GHS. Deze plannen zijn enkel een richtnota voor de administratie. Deze nota mag niet vermeld worden bij een vergunning. Men beweert dat ik de plannen van de GHS gebruik om milieuvergunningen toe te kennen. Geen enkele betrokken partij heeft deze aantijgingen kunnen bewijzen, noch dat ik bij mijn beslissing naar de GHS verwijs. Ik herhaal dat men niet beschikt over een dergelijke beslissing. Ofwel bewijst u uw aantijgingen en voert u bewijsmateriaal aan, ofwel maakt u een einde aan deze hardnekkige insinuaties die nergens op steunen. Deze insinuaties hebben enkel tot doel met foutieve informatie de mensen op te hitsen !

Ik beklemtoon dat de GHS als richtnota dient voor aankoopbeleid. Als minister bevoegd voor het Leefmilieu, beheer ik de aankoopbeleid.

Mijn administratie kan daartoe voorstellen doen. Ten opzichte van mijn voorgangers op het departement heb ik mijn aankoopbeleid reeds beperkt tot de richtnota van de GHS. Tot nu toe heb ik nog geen verklaring afgelegd in dit dossier waaruit zou blijken dat ik niet loyaal ben tegenover de regeringspartner.

Collega Van Looy, ik hoop dat uw fractie beseft dat de kritiek op mijn persoon en werk niet langer ernstig te noemen is. Ik hoop dat uw tussenkomst niet representatief is voor de hele CVP-fractie. Indien dit wel het geval is moet uw fractie een motie van wantrouwen indienen bij de Vlaamse Raad. Ik herhaal dat collega Kelchtermans en ikzelf een akkoord bereikt hebben dat door de Vlaamse regering goedgekeurd is en besproken werd tijdens de plenaire vergaderingen van de Vlaamse Raad.

Collega Van Looy, ik wil antwoorden op uw vraag inzake de ecologische impulsgebieden. Men kan in de ecologische impulsgebieden geen beslissing nemen zonder de goedkeuring van de landbouworganisaties.

De beslissingen met betrekking tot de economische impulsgebieden moeten in consensus worden genomen. Anderen hebben hierover weliswaar een andere mening. Er moet echter een eenvormige werkwijze zijn voor de ecologische en de economische impulsgebieden.

Ik hoop dat mijn antwoord duidelijk is, ook op politiek vlak. De liefde kan namelijk niet van één kant komen en bovendien heb ik niet de intentie om een partijpolitiek spelletje te spelen. De afbakening van de economische impulsgebieden zal worden aangepast in het kader van het Structuurplan Vlaanderen. In de toekomst zullen wij aan de administratie dus duidelijke richtlijnen kunnen geven met betrekking tot het aankoopbeleid.

De implementatie van dit beleid sluit nauw aan bij het advies van de

MINA-raad en werd goedgekeurd door de Boerenbond, niet door ABS.

Ik hoor overigens steeds vaker de standpunten van ABS en niet van de Boerenbond.

Voor de jaren 1993, 1994, 1995 en 1996 werden er voor de bestaande ecologische impulsgebieden negen contractuele personeelsleden in dienst genomen die verantwoordelijk zijn voor de aankopen. Ik kan over deze personeelsleden nog geen evaluatie maken, aangezien zij nog maar pas zijn aangesteld.

Voor het Ecologisch Impulsgebied Turnhouts Vennengebied is het overlegplatform nog niet samengesteld. Er hadden in deze regio wel verschillende vergaderingen plaats, namelijk op 26 november 1993 een overlegvergadering tussen het Bestuur Natuurbehoud en -Ontwikkeling en vertegenwoordigers van de betrokken landbouworganisaties en landbouwers, maar niet met milieuorganisaties. Op 23 december had er in Mol een vergadering plaats met het Bestuur Natuurbehoud en -Ontwikkeling, de burgemeester en landbouworganisaties. Ook hier waren de milieuorganisaties niet vertegenwoordigd, wat mij ten zeerste verwondert. Met de gemeentelijke Adviesraden voor Milieu en Natuur werden vergaderingen gehouden, respectievelijk op 6 januari 1994 in Oud-Turnhout, op 10 januari 1994 in Merksplas, op 18 januari 1994 in Ravels en op 9 februari 1994 in Arendonk.

Voor het Ecologisch Impulsgebied Zwarte Beek is het overlegplatform samengesteld. De eerste vergadering is gepland voor eind maart.

Voor het Ecologisch Impulsgebied Schelde, Dender en Durme is het overlegplatform nog niet samengesteld. Alle gemeentebesturen zijn aangeschreven om het project voor te stellen en om een vertegenwoordiger aan te duiden. De twee betrokken provinciebesturen werden even-

De Batselier

eens gecontacteerd. Op 15 maart zal er met de tweeëntwintig betrokkenen een overlegvergadering worden gehouden.

Voor het Ecologisch Impulsgebied IJzervallei is men het verst gevorderd. Er zijn reeds publieke vergaderingen geweest op 28 juni en op 14 december 1993.

Het Ecologisch Impulsgebied Demer en Dijle is pas drie maanden in werking en het overlegplatform is nog niet samengesteld.

Niemand van deze werkgroepen kan een beslissing nemen zonder de goedkeuring van elk lid.

De landbouwsector moet zeker geen kritiek geven in verband met de subsidies voor de milieuorganisaties, er is immers geen enkele sector in de economie die zoveel subsidies ontvangt als de landbouwsector.

De heer J. Van Looy : Voor de vee­teelt.

Minister N. De Batselier : Mijnheer Van Looy, voor elke activiteit. Ik kan ook de gekste uitlatingen doen, maar met een dergelijke houding komen wij geen stap verder. Uiteindelijk zullen wij toch een consensus moeten bereiken.

Ik meen dat ik een vrij objectief antwoord heb gegeven. Ik heb zelfs geprobeerd om zaken waarvoor ik niet verantwoordelijk ben, te verdedigen.

De voorzitter : De heer Van Looy heeft het woord.

De heer J. Van Looy : Mijnheer de voorzitter, de minister zegt dat ook het aankopen van gronden aan de stuurgroepen wordt voorgelegd en dat de beslissingen unaniem moeten

worden genomen. Er is echter een dubbel aankoopbeleid, enerzijds dat van de overheid en anderzijds dat van de plaatselijke milieuorganisaties. Geldt datgene wat de minister zegt ook voor hen ?

Minister N. De Batselier : Ik spreek alleen over datgene waarvoor ik bevoegd ben.

De heer J. Van Looy : Ravels is een zeer actief landbouwgebied. Wanneer men probeert om in een dergelijk gebied kriskras verspreid stukken grond te komen, brengt dit enorm veel wrevel teweeg. Twee mensen van het Ecologisch Impulsgebied hebben dit reeds ondervonden.

Minister N. De Batselier : De verenigingen staan niet onder mijn bevoegdheid, maar wanneer u spreekt over personeelsleden in het kader van het Ecologisch Impulsgebied, is dit wel het geval. Zij kunnen alleen maar aankopen wanneer er een consensus is.

De heer J. Van Looy : In Ravels is de stuurgroep nog niet samengesteld.

Minister N. De Batselier : In de andere Impulsgebieden is dit evenmin het geval. Per Ecologisch Impulsgebied moet men nog een doelstellingenrapport voorleggen. Pas daarna zal er, in consensus, een beslissing worden genomen inzake hun opdrachten en prioriteiten. Zelfs de heer Eeckloo geeft toe dat dit een zeer verre gaande maatregel is.

De heer J. Van Looy : Wanneer in een dergelijk actief landbouwgebied grond wordt aangekocht door milieuverenigingen of rechtstreeks door de overheid wordt de streek ontred­derd.

Minister N. De Batselier : Ik kan toch alleen de verantwoordelijkheid opnemen voor wat ik doe. Met wat anderen doen, heb ik niets te maken.

De heer J. Van Looy : Men zal daar wel een splitsing doorvoeren : wat de overheid koopt en wat de milieuvereniging koopt. Als daarin geen duidelijkheid komt, dan stevent u op een confrontatie af.

Minister N. De Batselier : Ik ga geen confrontatie aan omtrent dit dossier : ik kan aantonen dat mijn kant van de zaak goed zit. Als u aan uw mensen juiste informatie verstrekt, dan gebeurt dat ook niet. Stookt u ze verder op door te beweren dat ik dit of dat doe, dan krijgt u pas moeilijkheden. Dan kunt u in Brussel verzamelen en zullen landbouwers kunnen zeggen wie hen heeft opgeroepen om te staken.

De heer J. Van Looy : Refereert u daarmee aan mij, mijnheer de minister ?

Minister N. De Batselier : Neen, ik spreek in algemene zin.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Gabriels, Vergote en Barbé werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie ingediend. Ze zal worden gedrukt en rondgedeeld.

De Raad zal zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering moeten uitspreken.

— *Het incident wordt gesloten om 15.40 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties.

Ze worden in twee edities uitgegeven :

- de eerste, met witte kaft en het embleem van de Vlaamse Raad in goudkleur, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen ;
- de tweede, met witte kaft en met onderaan rechts de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

AZRV : Commissie voor de Algemene Zaken, het Reglement en de Verzoekschriften

BAAZ : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden en Ambtenarenzaken

BEAG : Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

CULT : Commissie voor Cultuur

EELW : Commissie voor Economie, Energie, Landbouw en Werkgelegenheid

FIBE : Commissie voor Financiën en Begroting

HROL : Commissie voor Huisvesting, Ruimtelijke Ordening en Landinrichting

LENA : Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

MEDI : Commissie voor de Media

ONVW : Commissie voor Onderwijs, Vorming en Wetenschapsbeleid

OPWV : Commissie voor Openbare Werken en Vervoer

SAMW : Commissie voor Samenwerking

WEGE : Commissie voor Welzijn en Gezondheid